

บทที่ 6

อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการวิเคราะห์

จากการศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะท้าย (tʃ,dʒ,ʃ) คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยของพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินหญิงจำนวนทั้งสิ้น 60 คน พบว่ามีการแปรไปตามตัวแปรทางสังคม 2 ประการคือ ประสบการณ์ในการใช้ภาษาต่างประเทศ(ภาษาอังกฤษ) และบริบทในการใช้ภาษา โดยผู้วิจัยจะสรุปผลที่ได้ดังต่อไปนี้

หากจะเปรียบเทียบตัวแปรทั้งสามตัว โดยแยกการพิจารณาที่ละกลุ่มรูปแปรซึ่งผู้วิจัยจะขอแยกออกเป็น 3 กลุ่มด้วยกันคือ กลุ่มที่ตรงตามระบบเสียงเจ้าของภาษา(FL) , กลุ่มที่เป็นภาษาในระหว่าง, และกลุ่มที่ตรงตามระบบเสียงภาษาไทย(TL) ก็จะสามารถสรุปได้ว่า

เมื่อพิจารณาตามกลุ่มรูปแปรที่ตรงตามระบบเสียงเจ้าของภาษา(FL)จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียงตัวแปร(dʒ)ได้เข้าใกล้ FL มากที่สุด รองลงมาคือตัวแปร(tʃ) และทำได้น้อยที่สุดสำหรับตัวแปร(ʃ)

เมื่อพิจารณาตามกลุ่มรูปแปรที่เป็นระบบของภาษาในระหว่างจะพบว่าสำหรับตัวแปร(ʃ)กลุ่มตัวอย่างจะมีการใช้รูปแปรที่เป็นระบบของภาษาในระหว่างมากที่สุด และตัวแปร(dʒ)มีการใช้น้อยที่สุด ซึ่งจะสังเกตได้ว่า เป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับกลุ่มที่เป็น FL ปรากฏการณ์เช่นนี้สะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มรูปแปรที่เข้าใกล้ FL ได้ดีที่สุดจะเกิดภาษาในระหว่างน้อยที่สุด แต่ถ้าเกิดภาษาในระหว่างมากที่สุด ก็จะเข้าใกล้ FL น้อยที่สุดเนื่องจากความพยายามที่จะเข้าใกล้ FL ของตัวแปร(ʃ)มีสูงมาก ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะเนื่องมาจากสัทลักษณะของตัวแปรเป็นตัวกำหนด เพราะทั้งตัวแปร(tʃ)และ(dʒ)ต่างก็มีสัทลักษณะเป็นเสียงกักเสียดแทรกทั้งคู่ เมื่อเปรียบเทียบกับเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยคือ /t/ นั้นจะมีคุณสมบัติเป็นเสียงกักไม่เสียดแทรก ในขณะที่(ʃ)เป็นเสียงเสียดแทรกไม่มีสัทลักษณะของเสียงกัก ซึ่งเสียงเสียดแทรกนี้เป็นคุณสมบัติของเสียงที่สามารถทำได้ยากสำหรับคนไทย จึงทำให้เกิดการสร้างภาษาในระหว่างขึ้นมาใช้แทน

โดยภาพรวมเมื่อนำปัจจัยทางสังคมมาพิจารณาก็จะพบว่า มีอิทธิพลต่อรูปแปรทางเสียงในภาษาของกลุ่มที่ตรงตามระบบเสียงภาษาไทย (TL) คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ใน

การใช้ภาษาอังกฤษน้อยจะเข้าใจ TL ได้ดีกว่ากลุ่มประสบการณ์มาก และภายใต้ปริบทไทยก็จะเข้าใจ TL ได้ดีกว่าปริบทอังกฤษทั้งสามตัวแปร

ผู้วิจัยได้ใช้ค่าไคสแควร์ในการทดสอบความแตกต่างของการแปรของตัวแปรแต่ละตัวว่า ความแตกต่างที่พบมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ก็ได้ผลปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 19 แสดงความแตกต่างทางสถิติของตัวแปรภาษาภายใต้ตัวแปรทางสังคม
ที่ระดับความเชื่อมั่น $p < 0.05$

ตัวแปรสังคม	ประสบการณ์ภาษา	ปริบทภาษา	ประสบการณ์และปริบท
ตัวแปรภาษา (t _g)	ต่าง	ต่าง	ต่าง
ตัวแปรภาษา (d _g)	ต่าง	ไม่ต่าง	ต่าง
ตัวแปรภาษา (s)	ไม่ต่าง	ต่าง	ต่าง

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่า การแปรมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ ในทุกตัวแปร ยกเว้นการแปรของตัวแปร (s) ภายใต้ประสบการณ์ในการใช้ภาษา และการแปรของ (d_g) ภายใต้ปริบทในการใช้ภาษาเท่านั้นที่ความแตกต่างระหว่างรูปแปรของตัวแปรทั้งสองดังกล่าวนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

6.2 อภิปรายผล

จากผลของการศึกษาวิจัยเรื่องของการออกเสียงพยัญชนะท้ายในคำยืมภาษาอังกฤษ พบว่ามีตัวแปรทางสังคมเข้ามามีอิทธิพล ทำให้เกิดการแปรไปในรูปแบบที่แตกต่างกัน บ้างก็มีการแปรที่เข้าสู่แบบเจ้าของภาษา บ้างก็มีการแทรกแซงของภาษาแม่ (Interference) เข้ามามีอิทธิพล แต่อย่างไรก็ตาม ตัวแปรทางสังคมสองประการคือ ประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ และปริบทในการใช้ภาษาที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในงานวิจัยนี้ ก็ได้แสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน นั่นคือ ทั้งสองตัวแปรดังกล่าวต่างก็เป็นอิทธิพลหลักที่ทำให้เกิดการแปรของการออกเสียงขึ้น กล่าวคือ การออกเสียงเป็นสำเนียงแบบไทยหรือสำเนียงแบบอังกฤษต่างก็ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษ และขึ้นอยู่กับปริบทในการใช้ภาษาด้วย กล่าวสรุปโดยรวมก็

จะได้ว่า ผู้ที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมากและภายใต้บริบทอังกฤษ ก็จะเป็นผลให้มีการออกเสียงที่เป็นสำเนียงแบบอังกฤษมากกว่าผู้ที่มีประสบการณ์น้อยและภายใต้บริบทไทย

สิ่งที่น่าสังเกตมากที่สุดที่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนก็คือ การใช้รูปแปร [tʃ] ของตัวแปร (ʃ) โดยกลุ่มตัวอย่างไม่ว่าจะมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาต่างประเทศมากหรือน้อยก็ตาม จะมีการใช้รูปแปรนี้มากที่สุด แต่รูปแปรที่เป็นรูปเจ้าของภาษาที่แท้จริงกลับมีการใช้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้น่าจะมีสาเหตุมาจากการที่ผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้าเปรียบเทียบระบบเสียงของภาษาอังกฤษและภาษาไทยพบว่า ระบบเสียงทั้งสองภาษานี้จะมีความแตกต่างที่แบ่งออกได้เป็น 3 แบบ ได้แก่

1. ความแตกต่างของระบบเสียงหรือหน่วยเสียง (Systemic Differences)
2. ความแตกต่างของตำแหน่งการเกิดและการเกิดร่วมกันของหน่วยเสียง (Structural Differences)
3. ความแตกต่างทางสัทลักษณะของหน่วยเสียง (Phonetic Realization Differences)

ในกรณีของตัวแปร (tʃ) และ (dʒ) หากพิจารณาในแง่ของหน่วยเสียงในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พบว่า /tʃ/ เป็นหน่วยเสียงที่เกิดขึ้นได้ทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายในภาษาอังกฤษ และอาจเปรียบได้กับหน่วยเสียง /ch/ หรือ /tʃh/ ในภาษาไทยที่เกิดได้ในพยัญชนะต้นเท่านั้น ไม่เกิดในพยัญชนะท้าย เช่นเดียวกันกับตัวแปร /dʒ/ ในภาษาอังกฤษก็จะเกิดได้ทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย ส่วนในภาษาไทยสามารถเปรียบได้กับหน่วยเสียง /c/ หรือ /tʃ/ ที่เกิดได้เพียงพยัญชนะต้นเท่านั้น ไม่เกิดในพยัญชนะท้าย ฉะนั้น ตัวแปรทั้งสองตัวแปรนี้เมื่อเปรียบเทียบระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษจึงไม่มีความแตกต่างในแง่ของระบบหน่วยเสียง (Systemic Differences) แต่จะมีความแตกต่างในแง่ของตำแหน่งการเกิด (Structural Differences) และ ความต่างทางสัทลักษณะ (Phonetic Realization Differences)

สำหรับตัวแปร (ʃ) นั้น หากพิจารณาในแง่ของหน่วยเสียงเช่นเดียวกัน ก็พบว่า /ʃ/ ในภาษาอังกฤษ เป็นหน่วยเสียงที่เกิดได้ทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย แต่เมื่อเปรียบกับภาษาไทยแล้ว ไม่สามารถที่จะนำไปเปรียบเทียบกับเสียงที่ใกล้เคียงได้เลย ดังนั้น ตัวแปรนี้จึงมีความแตกต่างทั้งสามประการคือ ความแตกต่างในแง่ของระบบหน่วยเสียง, ความแตกต่างในแง่ของตำแหน่งการเกิด, และ ความแตกต่างทางสัทลักษณะ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า ปัญหาของตัวแปร(ʃ)ที่พบในงานวิจัยนี้ คือตัวแปร(ʃ) มีรูปแปรที่เป็นสำเนียงแบบอังกฤษน้อยที่สุดอันเนื่องมาจากความแตกต่างของระบบเสียงพยัญชนะท้าย /ʃ/ ระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่มีถึง 3 ประเด็นด้วยกัน ในขณะที่ตัวแปรอื่นอีก 2 ตัวมีความแตกต่างเพียง 2 ประเด็นดังกล่าว อีกทั้งยังไม่สามารถเปรียบเทียบกับหน่วย

เสียงใด ๆ ที่ใกล้เคียงได้เลยในภาษาไทย หน่วยเสียง /ʃ/ จึงเป็นเสียงใหม่สำหรับคนไทย ดังนั้นเมื่อต้องออกเสียงนี้ จึงพยายามที่จะดึงไปเปรียบเทียบกับเสียง /tʃh/ ในภาษาไทยก่อนแล้วจึงเปรียบเทียบกับเสียงในภาษาอังกฤษที่ใกล้เคียงกันมากที่สุด ซึ่งหากพิจารณาตามสัญลักษณ์แล้วก็จะเห็นว่าหน่วยเสียงที่ใกล้เคียงกับ /ʃ/ มากที่สุดก็คือ /tʃ/ ดังนั้น ผลที่ปรากฏออกมาจึงแสดงให้เห็นการใช้หน่วยเสียง /tʃ/ แทน /ʃ/ จนกลายเป็นภาษาในระหว่างในภาษาอังกฤษนั่นเอง

นอกจากนี้หากพิจารณากันในเรื่องของลักษณะวิธีออกเสียง (Manner of Articulation) แล้วก็จะสังเกตเห็นว่า คุณสมบัติของตัวแปร (tʃ) และ (dʒ) เป็นเสียงกักเสียดแทรก (Affricate) มีการโน้มเอียงเข้าสู่ภาษาต่างประเทศที่ติกว่า ในขณะที่ตัวแปร (ʃ) มีคุณสมบัติเป็นเสียงเสียดแทรก (Fricative) ซึ่งมีการเกิดภาษาในระหว่าง (Interlanguage) เกิดขึ้นในอัตราที่สูงที่สุด ไม่ว่าจะอยู่ภายใต้ตัวแปรทางสังคมใด ๆ ก็ตาม และจากงานวิจัยของอังสนา จามิกรณ์ก็ยิ่งแสดงให้เห็นว่าเสียงเสียดแทรกเมื่อมาอยู่ในตำแหน่งท้ายคำแล้ว ก็จะทำให้คนไทยออกเสียงนี้ได้ตรงกับเจ้าของภาษาได้น้อยด้วยเช่นกัน

แต่ถ้าหากจะพิจารณาการปรากฏรูปแปร [ʃ] ของตัวแปร (tʃ) ในด้านของภาษาศาสตร์สังคมแล้ว ก็จะถือได้ว่าเป็นปรากฏการณ์ของการเกิดการแก้ไขเกินเหตุ (Hypercorrection) อันเนื่องมาจากความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดที่คิดว่ารูปแปรที่กำลังใช้อยู่เป็นรูปแปรที่ถูกต้องและมีศักดิ์ศรี เพราะเป็นการออกเสียงที่แสดงลักษณะเฉพาะของภาษาอังกฤษเป็นอย่างมากจนทำให้ดูน่าภูมิใจในการออกเสียงเช่นนี้ จึงปรากฏการใช้รูปแปรนี้เป็นส่วนใหญ่ ส่วนรูปแปรที่เป็นแบบเจ้าของภาษา [tʃ] นั้นคิดว่าเป็นรูปแปรที่ผิด จึงมีการใช้รูปแปรนี้เป็นจำนวนที่น้อยกว่ารูปแปร [ʃ] ในกลุ่มตัวอย่างนี้

จากงานวิจัยที่ปรากฏผลดังกล่าวมาแล้วนั้น เป็นที่น่าสังเกตสำหรับการปรากฏของรูปแปรที่ตรงตามระบบเสียงภาษาไทย [t] ในทุก ๆ ตัวแปรทั้งสามตัว จะพบว่าในกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์น้อย เมื่ออยู่ภายใต้บริบทไทย จะใช้รูปแปรนี้มากกว่าเมื่ออยู่ภายใต้บริบทอังกฤษเสมอทุกครั้งไป แสดงให้เห็นว่ากลุ่มประสบการณ์น้อยจะมีการแทรกแซงจากภาษาแม่สูงกว่ากลุ่มประสบการณ์มาก และเมื่อต้องออกเสียงภายใต้บริบทไทย ก็มีการออกเสียงที่เป็นสำเนียงแบบไทยมากกว่า อาจกล่าวได้ว่า บริบทของการใช้ภาษามีอิทธิพลสำคัญต่อการออกเสียงของกลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยอย่างชัดเจน

และจากแผนภาพแสดงสมมติฐานในการวิจัยนี้ ก็จะพบว่าการแปรของตัวแปร (ʃ) แตกต่างไปจากแผนภาพดังกล่าวที่ผู้วิจัยได้แสดงเอาไว้ กล่าวคือมีการโน้มเอียงเข้าสู่ภาษาแม่และภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มน้อยกว่าตัวแปรอื่นอย่างเห็นได้ชัด แต่มีการปรากฏการใช้เสียงที่เป็นรูปแปรของภาษาในระหว่างในอัตราที่สูงมาก ทั้ง ๆ ที่การออกเสียงตัวแปร (ʃ) เป็นเรื่องยากสำหรับคนไทย แต่ก็ยังมีการใช้เสียงนี้กันในอัตราที่สูงมากในตัวแปร (tʃ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างได้รับการฝึกฝนเสียง /tʃ/ มาเป็นอย่างดี แต่เมื่อต้องออกเสียงนี้ภายใต้บริ

บทของการใช้ภาษาแล้ว กลุ่มตัวอย่างกลับมีความระมัดระวังในการออกเสียงนี้มาก และสร้างเสียงที่เป็นรูปแปรของภาษาในระหว่างมาทดแทน จึงปรากฏการใช้ของภาษาในระหว่างในปริมาณที่สูงดังกล่าว

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งที่น่าสนใจเมื่อพิจารณาการแปรของตัวแปรภาษาภายใต้ตัวแปรทางสังคมในบทที่ 4 ก็คือสังเกตเห็นว่า การเกิดรูปแปรของภาษาในระหว่างนั้น กลุ่มที่มีประสบการณ์มากจะมีการใช้มากกว่ากลุ่มที่มีประสบการณ์น้อยทุก ๆ ตัวแปรภาษา นอกจากนี้ยังพบว่าภายใต้บริบทอังกฤษจะมีการใช้รูปแปรกลุ่มนี้มากกว่าภายใต้บริบทไทยในทุก ๆ ตัวแปรภาษาเช่นกัน ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เนื่องจากความพยายามที่จะเข้าใจภาษาเป้าหมายให้มากที่สุดของกลุ่มตัวอย่าง แต่เมื่อไม่สามารถออกเสียงที่ตรงกับเจ้าของภาษาได้ จึงมีการสร้างเสียงที่เป็นภาษาในระหว่างขึ้นมาทดแทน

6.3 ข้อเสนอแนะในเชิงประยุกต์

จากการใช้รูปแปรที่เป็นปัญหาของตัวแปร/ง/ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แสดงให้เห็นถึงปัญหาในการเรียนรู้ภาษาที่สองของคนไทยที่มักเกิดขึ้นกับตัวแปรที่มีคุณสมบัติเป็นเสียงเสียดแทรก ผู้วิจัยจึงใคร่จะขอเสนอวิธีการในการแก้ไขปัญหานี้ เนื่องจากตัวแปรทางสังคมทั้งสองประการที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในงานวิจัยนี้ต่างก็มีอิทธิพลต่อการแปรของการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่าง ดังนั้น ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ จำเป็นจะต้องเพิ่มประสบการณ์ในการใช้ภาษาต่างประเทศเข้าไปในชีวิตประจำวันของผู้เรียนให้มากยิ่งขึ้น เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับภาษาต่างประเทศที่เรียนอยู่นั้นบ่อย ๆ ตัวอย่างเช่น การชมรายการโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษเป็นประจำก็ดี หรือการอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษก็ดี ต่างก็เป็นวิธีการที่ดีในการเพิ่มพูนประสบการณ์ในการใช้ภาษาต่างประเทศให้มากขึ้น นอกจากนี้ ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ก็ไม่ควรจะมีการใช้ภาษาไทยในการเรียนการสอนนั้น ควรที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนากันภายในห้องเรียน ก็จะช่วยให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้นในที่สุด และที่สำคัญที่สุดคือควรจะมีการฝึกการออกเสียงที่มีคุณสมบัติเป็นเสียงเสียดแทรกให้มากเป็นพิเศษ เพื่อให้นักเรียนมีความคุ้นเคยกับเสียงนี้และจะทำให้สามารถออกเสียงให้ถูกต้องได้

6.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรศึกษาการแปรของเสียงพยัญชนะ /tʃ, dʒ, ʃ/ ในคำยืมภาษาอังกฤษที่เกิดในตำแหน่งต้นคำ เนื่องจากยังเป็นเรื่องที่น่าสนใจว่า หากเป็นเสียงพยัญชนะต้นแล้ว จะมีการแปรของการออกเสียงหรือไม่ แตกต่างจากเสียงพยัญชนะท้ายอย่างไร และเป็นเรื่องที่ยังไม่มีผู้ทำการศึกษาในเรื่องนี้อย่างจริงจัง
2. ควรมีการศึกษาการแปรของการออกเสียงในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย เพราะเป็นสิ่งที่น่าสนใจว่า ผู้ชายไทยจะมีปรากฏการณ์ของการออกเสียงคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยที่เป็นสำเนียงแบบอังกฤษหรือไม่ และมีมากน้อยเพียงใด
3. ควรมีการศึกษาการแปรของการออกเสียงพยัญชนะที่เป็นคำยืมจากภาษาต่างประเทศอื่นๆบ้าง เช่น คำยืมภาษาฝรั่งเศส เป็นต้นว่าจะมีการแปรไปเช่นไร